

JAN KLECANDA:

MALOMĚSTSKÝ APOŠTOL.

KUS HISTORIE Z MALÉHO MĚSTEČKA.

A nyní tedy stáli všichni tři mužové před domem, v němž Václav chtěl založit sobě a své rodině stěti, a v němž oba starouši doufali spokojeně strávit poslední léta svého života. Jak pochopitelně, byli všichni tři ve vážné, slavnostní a citlivě přístupné náladě.

Pan purkmistr pospíchal si dnes na radnici, ale jen proto, aby se mohl dříve stavěti ještě u syna Spatřího ho státi v Hurdálkově před domem, z dálky už radostně na oba volal:

"Jsem-li pak první? Jsem? No, chvála Bohu! Nejsm, pověřivý, ale dnes bylo by mne přece trochu mrzelo, kdyby mne byl někdo jiný předšel. Největší strach měl jsem z toho zlořečeného ševce Kubíka, že bude ti zde dnes hned ráno vysvěcovat."

"Světili jsme dlouho do noci na rozloučenou se šoulavým," zasmál se Václav, "a tak asi nepřijde dnes dříve až večer."

"Večer to načemne slavnostně," ozval se Hurdálek. "Rozeslali jsme pozvánky po celém městě. — Však pan purkmistr také rádi do státi."

"Dostal jsem, dostal. Slavně to začnete. Lidé si nad tím asi kroutili hlavami, že to je novota, ale což, když to tak duch času již s sebou přináší! Budeš mít asi večer pěknou schůzku. Ale prvním tvým hostem musí býti starý tatík —"

"Poďte, staročku, poďte," — zvolal Hurdálek, jenž ve své hodnosti druhého otce změnil si dovoliti trochu důvěrnější ton, ať ani nyní nezapomínal, že i při důvěrnosti možno 'držeti dištane.' "Načete nám a přinesete stěti, poněvaž doá daoa naop naop nikdo tak nepřeje všecko dobré jako vy."

"Eh, dá-li Bůh a dovede-li si Václav přizeň uchovat, myslím, že to půjde dobře. Všude se o tom mluví a každý si libuje, že se stal Václavem sousemem. — Ale teď tedy vědíme ve jménu Páně!"

Václav znal dobře svého otce a věděl, že si potpří na "staročeské zvyky." Proto přišla starému pánu již na práhu vstříe paní Klára s chlebem a solí.

Starý, rozradován tím přijetím, očí na ní mohl nechatí. Svěží a rozjařena, s pěknou čistotou zástěrkou vypadal Klárka jako dívčice.

"Ej, dítě," zvolal purkmistr, štipnuv jí do tváře. "Slušelo vám to jako královně, ale tohle je přece jen něco jiného! Radost se na vás podívati!"

"Mé království je nyní tam," — řekla se směchem, ukazujíc do kuchyně.

"A dej vám Bůh dlouhé panování! Nebýfská se to tak, jako na tom divadle, ale člověk se nemusi bát přistoupiti blíže, poněvaž to je všecko pravdivé a ne jen tak na ošízení dobrých lidí."

"Oho!" ozval se Hurdálek, stavě se žertem uraženým. "Dali jsme se do cechu šenkýřů, ale na své dřívější povolání nedopustíme!"

"Nu, nebojte se! Však já už o tom smýšlím trochu jinak. Na divadle — dobrá, tam to jinak nejdě. Ale tady v životě žádná pozlátka a žádná skleněná diamanty. Všecko musí býti pravé, upřímné, aby tomu člověk mohl věřiti. — Ale pít cheeme! Na kázání jsem nepřišel."

"Zapájeme to skleničkou vína, když nejste dopoledne zvyklý pít," nabízel se Václav.

"A víno snad jsem zvyklý? Ka-kracholte, tof bychom to začínali z vysoka," žertem namítal starý. — "Vino jen tak o velké svátky —"

"A což není dnes velký svátek?"

"I ani! Vezměme to opravdově. Pivo je u tebe základem, tak pít vo. Však se mi hlava po něm nezatočí."

Hurdálek rychle v hodnosti skleničky toužil se pro pivo a vo chvíle byl tu s pínovou rukama sklenice.

"Pěkně to mozte nastříknout," přirovnal si starý. "Je vidět, že životní rozumíte."

"I dvojitou křídu jsem si započítal," honosil se Hurdálek. "Ale teď — Klárko, Málko — sem k nám, ať si fukneme vláknici, kdo

patříme dohromady!"

Sklenice veselé zazvonily.

"Na stěti a spokojenost!"

"Na stěti a zdraví!"

"A aby i obci bylo k dobru!"

"A teď ženské honem do kuchyně, ať dědečka pořádně octime," velel Jarolímek. "Úřad chvilku počká."

Purkmistr nedal se dlouho pobízeti. Byl potěšen veskerou tou pozorností a zejména pěknou sklenicí s kovaným víčkem.

"Tahle je páně purkmistrova," vysvětlil Hurdálek. "A tuhle ta pěnovka zde bude vilycky přpravena. Sam jsem ji v Praze oclých čtrnáct dnů nakuroval."

"Lidičky, lidičky!" brozil starý, ale bylo vidět, že tone v moři blaženosti. "Na stará kolena hospodičte ze mne udělate."

"Však tu nebude jen tak ledabýlo hospoda. Besedu si založíme."

"Besedu?" opakoval starý udíven po synovi, ale bylo vidět, že se s touto novotou jaksi rychle smiřuje. "Nu, konečně — kdož ví, nebude-li to dobré. Však jsme my jedini v okrese, kde posud nic podobného není. Jen aby to nenadělalo ruznie a svárů v obci!"

"To bude naši starosti, udržet dobré lidi při dobré vůli. A pomocníků budeme mít dost," ujišťoval Václav. "Pány učitelé už mám na své straně, pan farář také slibuje — a tak to již nějak půjde. A až bude Beseda zakončena, založíme pro mladou chasu zpěvácký spolek —"

"A ochotnické divadlo," vpadl mu do řeči nedočkavě Hurdálek. "Ej, postavíme my Letňany vzhůru naham! Bude tu teď nový život."

"Eh, vy starý," obořil se purkmistr žertem na Hurdálka. "Měl byste mít více rozumu! Jen nic vzhůru nahama, to není zdrávo, poněvaž se krev tuze žene do hlavvy. A ne všecko najednou, ať mi to zde tuze nepoblažníte!"

"Duch času, pane staroste! — Duch času to tak žádá! Všude po Čechách panuje živý ruch, všude mají spolky, jen zde u nás bylo posud, jakoby před našimi humny koněl svět!"

"Ale bylo nám při tom chvála Bohu, dost dobře."

"Dobře je dobře, ale může-li být líp, je to ještě lepší," bránil se Jarolímek. "Svět pokračuje a kdo nejde s ostatními, zůstává pozadu. Předplatil jsem i noviny. — Zítřka tu budou —"

"Noviny!" skoro se zděsil starý. "Ale toť si uvazuješ na sebe břemena. A nikdo to ani číst nebude —"

"I bude, bude. Jdeť tu jen o začátek. Zprvu budeme to lidem vnucovat do rukou, ale pak si již navyknou sami. A knih nakoupíme! Zařídím zde čítárnu a půjčovnu knih. Číst se musí, hodně číst. Ta doba už minula, kdy stačilo, když se za rok několikrát přeslabikoval kalendář!"

Bylo štěstím, že pan purkmistr právě byl hotov se zákuskem masa, jež mu byla paní Klárka přinesla chutně upravené. Starochovi začínalo býti horko snad z nezvyklého piva, snad ze všech těch novot.

"Pochutnal jsem si, děti, ale teď už půjdu. A o tom všem si ještě povídáme," řekl, vytahuje z kapsy zlatník.

"Ale, tatínku, co pak vás to na padá?" zděsil se Jarolímek i Klárka, vidouce, že chce otce platit.

"Nu, ne, jen berťe! Toť by bylo. První host a neplatit! Jde tu o pěnínek," nabízel starý.

Zatím Hurdálek, sám jako každý starý kore, trochu pověřivý, zmnouil se zlatníku a dodával: — "Je to první! Pro štěstí — ten si uchováme," ujišťoval strkaje zlatník do kapsy u vaty.

Starý skřelí drnkal penize, poklepal Hurdálkovi spojku na rameno a zvolal se k odchodu. Nyní teprve rozkládal se posádkou po hostině u stěti ať se posádkou i sektýřekův snů, jež vchýlily v novém směru, jenž zde navládli ti hrany, jenž dříve "sňobily" atřav, lastně německé litografie, a skřelí barvotisků, představených ne- příli oblékané krásky ruzných

národů, jak druhdy bývaly v každém hostině k nalezení, zmizely. Jejich místo zaujaly obrázky z vlasteneckých dějin českých, několik podobizen zaslužilých mužů a velký barvotiskový obraz Slavie. V koutě u kamen zmizela osklivá polička, zbitá z několika překone, na níž bývalo vždy nakupeno několik her ohmataných karet, a místo ní zaujala slušná větší police, na níž stálo v řadě několik pěkně vázaných knížek. — S největším potěšením spočinuly zraky starého pána na pěkném novém "božím požehnutí" v zlatém rámečku.

"Tak, tak, pěkně jsi to zde pořídil a myslím, že se tvému domu požehnutí vyhýbat nebude. A jak tam? Všecko už zřízeno?" ptal se purkmistr, ukazuje na sál.

"Nu, vejděte, sám posoudíte," vybízel Jarolímek, otvíraje dvře.

"Tomuhle se teď bude říkat beseda."

Purkmistr údivem div nevěřil, když vešel do místnosti, kterou před ním poslední dny, co konány byly přípravy, pečlivě zavírali. Druhdy nevlidná místnost se začazeným klenutím, jež jakoby na člověka padalo, vypadala dnes velice útulně. Stěny vymalovány světlými, veselými barvami, okna zdobena draperiemi v slovan- ských barvách, v čele sálu znaky kornuty české na velikých, lepenkou podlepených štítech, obtočenými lipovými věnci a palmami, vesměs práce, svědčící o vkusu a dovednosti Jarolímkově.

Místo "pravidel pro kibice," jež tu dříve visela na stěně za sklem, jež znečištěno bylo od much, spatřil purkmistr ještě jedno "požehnutí." Bylo trochu jiné než jak je viděl, ale líbilo se mu, ať neznal jeho význam. — "Za pravdu boží a jazyk slovanský," četl, spokojeně kývaje hlavou. Pak přeřekl si i všechna vlastenecká hesla, napsaná na papírových stuhách a rozvěšená po stěnách.

"Krásně, krásně," líboval si. — "A vidím, že jsi to všecko nějak laeino pořídil. Radost bude tu po sedět. Ani jako v hospodě to zde nevypadá. Člověk by řekl, že to nějaká škola nebo modlitebna. — Bude to dobře pro živnost, jen aby se nám tu lidé nenančili tuze při pívě sedat," doložil starostlivě, jak se slušelo na hlavu obce.

"A což se zde málo sedá? Odvykneme našim lidem pondělky a bude jim jen zdrávo, když si to rozvrhnou na všechny dny v týdnu," řekl Jarolímek, narážaje na starý zvyk zejména krejčích a ševců, sedati v pondělí po celý den v hospodě. "A vězte, nebude nikomu na škodu, posedli-li si dvakrát, třikrát v týdnu při sklenice piva a rozumném pohovoru."

"Což o posezení by nebylo, jen kdyby se při tom nechťelo pít! — Aby vás hospodyně nezažehnávaly —"

"Nebojte se, tatínku! Ani bych nechtěl založiti své živobytí na škodě jiných. Tak jsme se již smluvili s Hurdálkem a ostatními. Utratili se zde časem o nějaký krejcar více, než druhdy bývalo, posta- ráme se, aby se obyvatelstvu ty krejčary mnohonásob nahradily. — Pozvedneme všechny zdejší život, i fomeslu a obchodu pomůžeme, i našim poleřům a okolním seřlá- kům prospějeme, vzdělání povzme- seme —"

"To všechno z hospody?" trochu nedůvěřivě zavřel hlavou purkmistr, přešvihl syna.

"Z Besedy, jež bude střediskem zdejšího života."

Jarolímek přikročil k oknu, kde stálo piano, trochu staromodní, ale dosud dosti sluhné a, usadiv se němu, přešel prsty klávesnicí.

"Pan učitel někora mi ho laeino přenechal; opatři si harmonium," vysvětlil Hurdálek. — "To jsem si tak opatřil já pro svou radost a tuhle Václavovy děti mohou se na něm trochu učít."

"To ne se, jen tak vymalová," pronesl Václav. "Marnotratník starý! Stovku za to vyklopil, hotovout stavku!"

"Musil jsem přece nějak zaplatit taxu za učebný mí titul otce a dědečka," napadl se uculavě bývalý napověda. "Bude to dobať dětem i pro život. Zaplá- ráme si časem, zahrájeme —"

"Tak, tak," dohráky řekl purkmistr, zachváv Hurdálkovi na rameno. "I'a vidím, že se budete spolu dělit a takou těch dětí. Nu, jen když se jim při tom bude dobře dařiti."

Paol hostině a Málkou, odby-

vše si na okamžik nutně práce v kuchyni, přišly zase k ostatním, a dědeček Hurdálek počal je ihned skádliti s vařením.

"Tři stravníky už máme," člu- bila se Klárka. "Pány učitelé jsou pořádku od šoulavého a dnes přibíhali se pan adjunkt Pech ze dvo- ra."

"Uboží tři mládence! Ohnivá pec jim nehrozí, ale za to naše kuchyňská," nabíral si Hurdálek dohromyslně. "Na těch budou se naše dámy užit kuchářskému umění."

"Však my to dovedeme! Málka se něčemu naučila u křivožníků v Praze a já jsem si objednal Ret- tigovou. Budeme vařit všecko z knížek."

"I kdež pak z knížek! My u nás v Letňanech vaříváme jen z masa a mouky —"

"Vida, máme teď oba dědečky proti sobě," durčila se paní Klárka žertem na purkmistra. "Za dobrou vůli sklízíme nevděk. Což jsem se mohla obánět vařečkou, když na mně spořívaly královské starosti?"

"No, potěšte se, mládečku!" tě- šil ji purkmistr. "My u nás ne- jsme tak zmlsaní, abyste nám ne- dovedla ustrojiti. A vězte, stará to pravda, že pěkná hospodynka v čistě zástěře dodá chuti, že by host i kamení louskal. A teď už jdě! Nezapomente k těm třem stravníčkům, jež máte, připočítat i mne. Je to tak udělané."

Starý pán, všecek rozradován, odšel do radnice, domácí lidé pak po své práci. Ale mužští při- šli mnoho nendělali, neboť hrzy počali se trousiti sousedé na sklenku piva, aby Jarolímkoví zahájili živnost a ještě více ze zvidavosti, aby mohli doma povídat, co a jak. Jarolímek a jeho pomocníci nestáli vítat, ukazovat a vysvětl- ovat přechozím, na nichž bylo vidět, že přimášeji dobrou vůli. Sláva Jarolímekova lichočila všem sou- sedům, již říkali si, že na takového rodláka mohou býti hrdi a již byli mu skoro vděčni, že se zde usadil. Paní Tereška, ať nerada o kom- eo dobrého pověděla, první den po příchodu Václavových nemohla smřeti, že bratrovie přivezli si z

Zdarma všem trpícím mužům a ženám

Wheelerovo Bylinné thé jest silitel jater a ledvin a krvečistitel.

Muži, ženy, ditky a starouškové.

Nyni jest všude nejvíce nemocí že ani nevíte, co Vás více bolí, a tu nás lék dá úlevu a zdraví.

Jest to čistý přírodní lék a poskytné dlevo při zácpě, kyselosti v žaludku, žlučnatosti, obtížném trávení, jaterních obtížích, bolestech hlavy, bolesti v zádech, nezdravosti, malarii, kašli, ná- stuzení, bolavém hrde, revmatismu, ne- uražili, dně, bolesti v boku, bolesti v křizi, rozčilnosti, zemdlenosti, strátě chuti k jídlu, ospalosti, hloucenosti, pu- penech, vyrážce, svrabu, vodnatelno- sti, srdeční vadě, boulicích, nádorech, li- šejích, zastaralých bolestech a všech nepořádekch krve a ledvin.

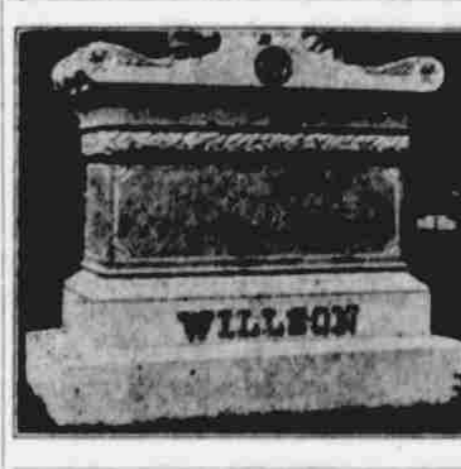
Je-li ho upotřebeno jakožto odváděč- ho prostředku v případě nepovlné sto- lice, nejsou pocívány špatné výsled- ky, ani bolestny, odporný pocit jako při užívání všech jiných prostředků tako- vých, jako pilulek atd. Jest to prostře- dek, dodávající chuti a síly celé sou- stavě, v jakémkoliv stádiu nemoci.

Každá bylina v něm koná svou zvlá- stní povinnost a dohromady hojí více než jednu nemoc v těle.

Máme též zaručené léčení pro KATAR a pro různé Vaše nemoci. Po- pište a důvěrou svou nemoc a pošleme Vám obratem pošty lék na zkoušku a knížčky o nemocích. Neposlujte peněz! Zkouška Vás provede. Adresa: MARIE VOTÝPKA, care of Theopholine Remedy Co. So. Bend, Ind.

Ameriky bohatství. Zpráva o tom rozletěla se rázem po celém měste- čku, a Jarolímek tím v očích sou- sedstva nenáto získal. Člověk, jenž s plnou kapsou vrátil se do své rodné obce, zasluhuje vilycky respekt, a nevíme ani, mámo-li ří- ci: třeba byl jen uměleem, či: tím více, že byl uměleem.

(Pokračování.)

Spolehlivé pojištění na život
za skutečnou cenu u
WOODMEN of the WORLD
(Dřevářů Světa)
české tábory v Omaze a South Omaze.

Frank Svoboda,
umělecký závod
POMNÍKOVÝ
11. a William ul., Omaha, Neb.
Je-li k tomu zakoupil nové mí- sto na jižní 13. ulici a bude se toto jaro stěhovat, vyprodávám celý sklad pomníků na 11. ulici úplně pod cenu. Přijďte si vy- brát, dokud zásoba stačí, sob mi pište. Telefon Douglas 3444.

Zavítáte-li do Omahy, zastavte se na jednu u starého známého **Jozky Marušáka, roh 14. a William ul.** Znamenáť Krugovo pivo vždy na šepu. Výtěžné lihoviny a doutníky ty nejlepší stále na skladě.

Severovy Léky byly důkladně vyzkoušeny a osvědčily se. Můžete se na ně spolehnouti.

Chut' k jídlu

je vždy známkou dobrého zdraví. Nechtunná-li vám jísti, pak to znamená, že něco není v pořádku. V této roční době, kdy člo- věk je zemdlený a ochablý pod vlivem horkého počasí, jest nutno povzbuditi chuť k jídlu. Tomu účeli nejlépe slouží

SEVEROVA ŽALUDEČNÍ HOŘKÁ.....

Daleko široko uznany lék pro posílení žaludku a pro napravení chatrného zdraví. Zabráni četným poruchám žaludečním, tak že- sto se vyskytují za horkého počasí.

Cena \$1.00.

Prodává se v lékárnách. Žádejte vždy jen Severovy léky.

Otok

ve tvářích, na rukou a nohou, slabost a bolesti v kloubech jsou obyčejné příznaky choroby ledvin. Chybně se uvazuje vilycky nemocnosti, jaké tyto příznaky obvykle předcházejí, počátek špat- náho zdraví.

SEVEROV Silitel ledvin a jater.

Tento vysoce účinný lék se vždy vřelost u- svědčil v 11 létech stařích nemocí ledvin, moč- ňy a žlout. Cena 50c. Dávk. 2x 100.

Úsilí

moderního života vyžadují nervy. Horniná únavnost, starosti, duševní namáhání — to vše má na nás škodlivé účinky a oslabuje zdraví. Vaše nervy potřebují posilující lék a nejlépe jest

SEVEROV NERVOTON.

Pod jeho vilyckým vlivem potěšitelné nervy se učí, učí se znovu starostem a namáhání řídit a své možnosti úsilí dostane se vřelost posílit. Cena \$1.00.

Spolehlivá porada lékařská zdarma.

W. F. SEVERA CO. CEDAR RAPIDS IOWA